

В африканських джунглях серед людиноподібних мавп спостерігається страшенна паніка.

Припинилися суперечки й бої між орангутангами й горилами, зв'язані з дискусією, хто з них — чи орангутанги, чи горили — вища раса, і всі людиноподібні мавпи вирішили об'єднатися перед страшною, спільною для всіх людиноподібних мавп небезпекою.

До африканських джунглів надійшли відомості із столиці США про те, що професор фізіології у Вірджинії д-р Бріттон у промові, яку він виголосив у Вашингтоні на щорічному засіданні національної Академії наук США, закликав до створення за допомогою штучного запліднення особливої породи людиноподібних мавп з тим, щоб використати їх як робітників-невільників (рабів).

На думку Бріттона, можна штучно вирощувати великих людиноподібних мавп — таких, як орангутанг і горила.

Таким чином, можна створити породу гібридів, зразки якої, обернуті на рабів, дозволяють розв'язати проблему робочих рук на важкій роботі в шахтах, сільському господарстві й інших галузях. Бріттон звернувся до американських учених з проською допомогти йому здійснити це величезне завдання. "Треба це робити швидко, — заявив він, — бо на земній кулі залишилося тільки близько одного мільйона людиноподібних мавп".

Зрозуміло, чому для Уолл-стріту, Сіті й інших урядів і вчених треба вигадувати й вирощувати нову людину — невольника.

Теперішнє людство рішуче скидає невольницькі кайдани, і недалечко вже той час, коли ці кайдани опиняться на тих, хто їх так щедро кує. Тим-то потрібні нові раби, безсловесні, покірні і дужі. Адже сама тільки

поліція США потребує "невільників", які могли б виконувати її обов'язки по відношенню до "свободних" американців.

А обов'язки ці — ой, які різноманітні й фізично важкі!

"Вивчаючи безліч процесів, — пише прогресивний американський журналіст Джордж Маріон, — які відбувалися між 1920 і 1930 роками, комісія Уїкершема встановила, що підозрюваних мучили голодом, не давали їм спати протягом багатьох днів і ночей, кидали в задушливі й темні камери; їх били кулаками, дубинками, гумовими палицями, телефонними книгами, ремнями, батогами; їх били по гомілках, під колінами (вишукуючи найболючіше місце), батожили по череву, по шиї, по обличчю, били по голові, по плечах, по ногах і по заду; відбивали нирки, били ногами по гомілках, по грудях і в промежину; викручували їм руки, викручували і стискували статеві органи; давали нюхати сльозоточивий газ, впорскували хлороформ; примушували мацати трупи й тримати за руки вбитих у моргах; жінок підіймали за волосся; відомий випадок, коли мужчину клали на підлогу і кілька раз підіймали за статевий орган. І все це відбувалося в сучасній Америці між 1920 і 1930 роками, у п'ятнадцяте десятиліття конституції, з наміром добитись "добровільного визнання провини".

А що ж тепер — у вік атомних і водневих бомб, літаючих кріпостей, наддредноутів і надтанків? "Робота ж тепер удосконалилася, побільшала й поважчала... Теперішня людина її вже не потягне, бо, по-перше, вона для цього малосильна, а по-друге — і це найголовніше — теперішня людина відмовляється це робити, бо вона бачить: "ex Oriente lux" ("світло із сходу").

От чому бріттони та різні інші бріттоноподібні шукають нових рабів-велетнів, от чому їм стали потрібні штучне запліднення та гібридизація людини з мавпою.

* * *

Серед орангутангів і горил — паніка.

Жили собі мавпи тихо, мирно, атомних і водневих бомб не вигадували, атлантичних та інших пактів не підписували, жили без усяких антикомуністичних істерій, жили собі та потроху вироджувались.

І нате вам — гібридизація з людиною!

Та коли б ще з кимсь путнім гібридизували, а то з'єднають тебе з Даллесом чи Ачесоном — і тоді, замість того, щоб у джунглях сидіти та ногу чухати, — мотайся по світу, бреши, запінюйся, зводь наклепи, намови, змови, організовуй блоки, війни у В'єтнамі, в Індонезії, заколоти в Індії, розмахуй різними страшними бомбами...

Хіба це мавпяча справа?

Та й фізично огидно!

Чотири молоді горили і дві орангутангівни вже повісились.

У посмертних записках покійні пишуть:

— Краще смерть, ніж ганьба та сором від уоллстрітських плідників! Дорогі співвітчизники і співвітчизниці, ви боріться, а ми не можемо — ми дуже ніжні!

Паніка триває. Сподіваються, що ще будуть жертви!

Отакого наробив великорозумний професор Бріттон.